ΕΤΟΣ Α΄. ᾿Εν Ἡρακλείῳ Κρήτης τῇ 5 Μαΐου 1911 ΑΡΙΘ. 18.

ΠΟΙΜΗΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΚΡΗΤΗ͂Ι ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ͂Ι ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ ΚΡΗΤΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ΄. ΚΥΡΙΑΚΗ͂Ι ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ

(Ε΄. 1—15)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνέβη ὁ ᾿Ιησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ Προβατικῇ Κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. ᾿Εν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγίνετο ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ, τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ ᾿Ιησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; ᾿Απεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ ᾿Ιησοῦς· Ἔγειραι, ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ, καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ ᾿Ιουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράββατον. ᾿Απεκρίθη αὐτοῖς. Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ,

ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν. Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι· Ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν, ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν τί σοι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

Δυστυχής, πολὺ δυστυχής, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐτυχὴς ὁ παράλυτος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Δυστυχὴς ἐξ αἰτίας τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας, ἡ ὁποία τὸν ἐβασάνιζεν ἐπὶ τριάκοντα ὀκτὼ ἔτη. Δυστυχής, διότι ἐπὶ τόσον μακρὸν χρόνον πάσχων, γηράσας ἐν τῇ ἀσθενείᾳ του, κατεξοδεύσας ὅλον τὸν βίον του «ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθη» ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Εὐτυχὴς ἐξ αἰτίας τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ μέρος, ὅπου κατέκειτο ἀκίνητος «νεκρὸς ἄταφος». Εὐτυχής, διότι, πλήρης ἐλέους καὶ φιλανθρωπίας πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ ταλαιπωρουμένους ὁ Κύριος, μὲ συμπαθῆ, μὲ πλήρη πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος φωνήν, αὐτόκλητος ἰατρὸς καὶ εὐεργέτης, ἐρωτᾷ αὐτὸν «θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι;» Εὐτυχής, διότι ἀφοῦ μὲ πικρὸν παράπονον εἶπεν εἰς τὸν Ἰησοῦν «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν» εἰς ἀπάντησιν ἤκουσε τὴν εὐεργετικήν, τὴν παρήγορον, τὴν δεσποτικὴν φωνὴν «ἔγειραι, ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει». Εὐτυχής, διότι μὲ τὴν θείαν ταύτην φωνὴν τοῦ Παντοδυνάμου, διὰ τῆς ὁποίας ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον, «εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς καὶ ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει».

Καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὑποφέρομεν καὶ δοκιμάζομεν καθ' ἡμέραν τὴν δυστυχίαν τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν καὶ τὴν πολὺ μεγαλητέραν ἀκόμη δυστυχίαν τῶν ψυχικῶν ἀρρωστημάτων. Ἀλλὰ ἠμποροῦμεν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ παραλύτου τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ν' ἀπολαύσωμεν, ἐὰν θελήσωμεν νὰ πλησιάσωμεν μὲ τὴν θερμήν μας πίστιν, μὲ τὰ χριστιανικά μας ἔργα, εἰς τὸν ἰατρόν, τὸν ἀληθῆ ἰατρὸν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ζητήσωμεν ἀπὸ τὴν θείαν ἀγάπην καὶ εὐσπλαγχνίαν του τὴν ἰατρείαν τῶν ψυχικῶν μας ἀσθενειῶν, τῶν ὁποίων ἀναγκαῖα καὶ φυσικὰ ἀποτελέσματα εἶνε καὶ αἱ σωματικαί μας ἀρρωστίαι.

Ἀλλ' ὁ παράλυτος—ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις—ἔλαβε τὴν θεραπείαν του, ἔγεινεν ὑγιὴς διὰ θαύματος. Ἡμεῖς ὅμως -προσθέτει- πῶς θὰ λάβωμεν τὸ θεῖον αὐτὸ εὐεργέτημα, ἀφοῦ θαύματα δὲν γίνονται σήμερον; Θαύματα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐγίνοντο, γίνονται καὶ θὰ γίνωνται πάντοτε ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ἐφ' ὅσον ἐκεῖνος μὲν ἔχει τὴν ἰδιότητα τῆς παντοδυναμίας, ἡμεῖς δὲ θερμὴν καὶ ζῶσαν τὴν πίστιν. Καὶ ὁ μὲν Θεός, ὁ ἀναλλοίωτος Θεός, ἔχει τὴν παντοδυναμίαν, καθὼς καὶ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν παντογνωσίαν καὶ ὅλας τὰς ἄλλας θείας ἰδιότη-

τας, αἰώνιον καὶ ἀμετάβλητον καὶ ἀπαραμείωτον. Ὑπάρχει λοιπὸν ἀναμφισβητήτως τὸ ἓν τῶν στοιχείων τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν θαυμάτων. ἡ θεία παντοδυναμία. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, οἱ εὐμετάβλητοι, οἱ ἀσταθεῖς, ἔχομεν ἆρά γε τὸ ἄλλο στοιχεῖον, τὸ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θαυμάτων, τὴν θερμὴν καὶ ζῶσαν πίστιν; Ἔχομεν ἆρά γε τὴν πίστιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπῄτει πρὸ πάσης θαυματουργίας του, τὴν πίστιν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἔχει τόσην δύναμιν, «ὥστε ὄρη μεθιστάναι»; (Α΄. Κορ. ΙΓ΄. 2). Ἔχομεν ἆρά γε τὴν πίστιν τόσῳ ἱκανήν, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀγωγὸς τῆς δυνάμεως τῆς θείας χάριτος, διὰ νὰ παρουσιασθῶσι θαύματα; Ἐὰν θέλωμεν, ἀγαπητοί, νὰ ἤμεθα εἰλικρινεῖς καὶ νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἔχομεν μὲν πίστιν, ὀνομαζόμεθα πιστοί, ἀλλὰ ἡ πίστις ἡμῶν εἶνε χλιαρά, εἶνε νεκρά, εἶνε ἀσταθής, ζῶμεν ὡς ἄπιστοι· ἑπομένως εἶνε ὡς νὰ μὴ εἴχομεν πίστιν. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν τὸ δεύτερον στοιχεῖον πρὸς ἐκτέλεσιν θαυμάτων, ἡ πίστις ἐκ μέρους μας. Ἂς ἐνισχύσωμεν τὴν πίστιν, ἂς τονώσωμεν τὴν πίστιν καὶ ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος μέγας Θεὸς θὰ ἐμφανίσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν θαυματουργόν του δύναμιν τὴν μεγάλην, τὴν ἄπειρον, καὶ θὰ βλέπωμεν καὶ ἡμεῖς θαύματα καὶ θὰ αἰσθανώμεθα καὶ τὴν εὐεργετικήν των ἐπίδρασιν.

Καὶ ἂν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐνισχύσωμεν καὶ τονώσωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν, δὲν θὰ ἴδωμεν θαύματα μόνον κατὰ τὴν στενὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὄχι. Θὰ ἴδωμεν θαύματα μεγάλης πολὺ μεγάλης ἀκτῖνος, θὰ ἴδωμεν θαύματα ἀφορῶντα οὐχὶ τοῦτον τὸν παράλυτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τυφλὸν ἢ τὸν ἄλλον τὸν ἀσθενῆ, τὸν νεκρόν, ἀλλὰ θαύματα ἀναφερόμενα γενικῶς εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, θαύματα εὐεργετικὰ ὄχι μόνον ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ κοινωνιῶν καὶ ἐθνῶν ὁλοκλήρων, καὶ θὰ αἰσθανθῶμεν ζωηρότατα, καὶ τυφλοὶ καὶ ἀναίσθητοι ἂν ἤμεθα, τὴν εὐεργετικήν των ἐπίδρασιν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως γενικῆς, ἀπὸ ὠφελείας κοινῆς. Καὶ διὰ νὰ μὴ κατατρίβωμεν τὴν ὥραν εἰς θεωρίας, διὰ νὰ πεισθῶμεν καλὰ περὶ τούτου, ἂς ῥίψωμεν ἓν βλέμμα εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ κόσμος, πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν» (Γαλ. Γ΄. 23) καὶ ποίαν μορφὴν ἔλαβεν ὅτε ἐκηρύχθη ἡ εἰς αὐτὸν πίστις, ὅτε κατηγγέλθη ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ (Ρωμ. Α. 8), ἡ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστις, ὅτε ἐξηπλώθη καὶ ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ εἰς Χριστὸν πίστις καὶ διετηρεῖτο ἀκμαία καὶ ζῶσα. Τί θὰ ἴδωμεν ἆρά γε; Θὰ εὕρωμεν πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν κόσμον ἐγωϊστήν, φροντίζοντα μόνον καὶ ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν ἑαυτόν του, τελείως ἀδιάφορον διὰ τοὺς ἄλλους, μὴ δυνάμενον καὶ μὴ θέλοντα νὰ αἰσθανθῇ τὸ ἄρωμα τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἀνίκανον ν' ἀφοσιωθῇ, νὰ βοηθήσῃ, νὰ εὐεργετήσῃ, κόσμον σκληρόν, ἄδικον, φθονερὸν, ἐκδικητικόν, ἰδιοτελῆ, κόσμον ἁμαρτωλὸν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας καὶ τῆς πλάνης βαδίζοντα. Θὰ εὕρωμεν δὲ τὸν ἴδιον κόσμον μετὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως, ὀλίγον καιρὸν σχετικῶς ὑστερώτερα, τελείως μεταβεβλημένον, ἐντελῶς διαφορετικόν, ὅλως διόλου ἀντίθετον. Θὰ ἴδωμεν δῆλα δὴ εἰς τὸν βίον τῶν πιστῶν Χριστιανῶν, τὴν αὐταπάρνησιν ἀντὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ βασιλεύουσαν εἰς τὰς πράξεις των, θὰ αἰσθανθῶμεν τὸ εὐῶδες ἄρωμα

τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, θὰ ἴδωμεν τὸ εὐγενὲς φυτὸν τῆς φιλανθρωπίας ἀντὶ τοῦ μίσους καὶ τῆς ἔχθρας, ἀντὶ τῆς ἀδιαφορίας πρυτανευούσης καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις, θὰ ἴδωμεν τὴν εὐαγγελικὴν πρᾳότητα καὶ ἐπιείκειαν ἀντὶ τῆς ἀπανθρώπου καὶ βαρβάρου ἐκδικήσεως, θὰ ἴδωμεν τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ δικαίου, τοῦ ὀρθοῦ κοινὸν κτῆμα πάσης τάξεως τῶν πιστευόντων, θὰ εὕρωμεν κόσμον ἐνάρετον, ἀγαθὸν, δίκαιον. Καὶ ἐπὶ τῇ ἀλλοιώσει ταύτῃ ἐρωτῶμεν: ποῦ ὀφείλεται τὸ μέγα τοῦτο καὶ πραγματικὸν θαῦμα τῆς φιλαλληλίας καὶ τῆς ἐθελοθυσίας τὸ συντελεσθὲν ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ Χριστιανισμοῦ; Καὶ ἀποκρίνεται ἡ ἀλήθεια, εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν πίστιν. Καὶ ἐξετάζομεν πόθεν ἡ μεταβολὴ αὕτη ἡ ῥιζικὴ τοῦ κόσμου, πῶς ἐγένετο; Καὶ μᾶς δίδεται ἡ ἀπάντησις «παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν (Ματθ. ΚΑ΄. 42).

Ἂς ἀναζωπυρήσωμεν λοιπὸν τὴν ἐσβεσμένην πίστιν ἡμῶν, ἂς ἐνισχύσωμεν τὴν κλονιζομένην πίστιν ἡμῶν, ἂς τονώσωμεν τὴν ἐξασθενήσασαν πίστιν ἡμῶν καὶ θὰ ἀποφύγωμεν τὴν περικυκλοῦσαν ἡμᾶς δυστυχίαν καὶ θὰ ἀπολαύσωμεν τὴν φεύγουσαν ἡμᾶς ἀληθῆ εὐτυχίαν τὴν ἀτομικὴν καὶ τὴν γενικήν.

ΑΙ ΕΝΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΝΤΟΛΗ

Γ΄.

«***Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἴδωλον***».

Κατὰ δύο τρόπους, Χριστιανοί μου ἀγαπητοί, ἀθετοῦμεν καὶ παραβαίνομεν καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν τοῦ Θεοῦ ἐντολήν. Πρῶτον, ὅταν ἀπονέμωμεν εἰς τὰ κτίσματα, λογικὰ ἢ ἄλογα, ἔμψυχα ἢ ἄψυχα τὴν εἰς μόνον τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ὀφειλομένην λατρείαν. Τοιαύτη δὲ λατρεία εἶναι ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων, ἡ λατρεία τοῦ Διαβόλου καὶ αἱ ἐκ ταύτης πηγάζουσαι μαγεία, γοητεία, μαντεῖαι, ὑπνωτισμοί, νεκρομαντεῖαι ἢ πνευματισμὸς καὶ τὰ ἄλλα, περὶ τῶν ὁποίων ὡμιλήσαμεν εἰς τὰς δύο προηγουμένας ὁμιλίας. Δεύτερον, ὅταν ἀπονέμωμεν μὲν πράγματι εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν λατρείαν, ἀλλ᾽ ἀπονέμομεν οὐχὶ τὴν προσήκουσαν, οὐδὲ μὲ τὸν προσήκοντα τρόπον. Τὴν τοιαύτην λατρείαν ἀποκαλοῦμεν *ψευδῆ λατρείαν*. Διατὶ δὲ καλοῦμεν ταύτην *ψευδῆ λατρείαν*, θὰ σᾶς εἴπω ἀμέσως.

Ψευδῆ λατρείαν ἀποκαλοῦμεν καὶ συγχρόνως κηρύττομεν ταύτην βα-

ρυτάτην ἁμαρτίαν πᾶσαν λατρείαν, ἡ ὁποία, καίτοι ἀπονέμεται εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, περιέχει ἐν ἑαυτῇ ψεῦδος, ὑπερβολὰς καὶ δεισιδαιμονίας.

Τοιαύτη *ψευδὴς λατρεία* τοῦ Θεοῦ ἀνεφάνη λίαν ἐνωρὶς ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἡ λατρεία τῶν Ἰουδαϊζόντων χριστιανῶν. Οὗτοι ἐτήρουν εὐλαβῶς πάντα τὰ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἐντάλματα, ἀλλὰ συγχρόνως ἐτήρουν καὶ τὰ παραγγέλματα τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας, τὴν περιτομήν, τὰ ἄζυμα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα καὶ ἄλλας τοιαύτας ἰουδαϊκὰς συνηθείας. Ἡ λατρεία αὕτη τῶν ἰουδαϊζόντων χριστιανῶν ἦτο *λατρεία ψευδὴς* καὶ διὰ τοῦτο ἀπεδοκίμασαν καὶ ἀντεπεξῆλθον κατ᾽ αὐτῆς οἱ Ἀπόστολοι. Ναί, χριστιανοί μου, πρὸς ἐξόντωσιν τῆς ὀλεθρίας ταύτης αἱρέσεως ἔγεινεν ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψωσιν οἱ Ἀπόστολοι τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ συνέλθωσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅλοι, νὰ συγκροτήσωσι Σύνοδον καὶ νὰ καταδικάσωσιν αὐτὴν πανηγυρικῶς.

Ἀλλὰ θὰ μοὶ εἴπητε, ὅτι σήμερον ἰουδαΐζοντες χριστιανοὶ δὲν ὑπάρχουσι πλέον. Καὶ ὅμως, ὑπάρχουσι καὶ σήμερον ἀκόμη τοιοῦτοι χριστιανοί! Γνωρίζετε δὲ ποῖοι εἶναι οὗτοι; Ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι λατρεύουσι τὸν Θεόν, ὄχι ὅπως διδάσκει αὐτοὺς ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀλλ᾽ ὅπως ὁδηγοῦσιν αὐτούς, ποῖοι νομίζετε; οἱ μάγοι, οἱ γόητες, οἱ ἀνοιγοχάρται λεγόμενοι, εἴτε χριστιανοὶ εἶναι οὗτοι, εἴτε τοῦρκοι χοτζάδες καὶ ἐφέντηδες, εἴτε ἑβραῖοι, εἴτε καὶ ἀτσιγγάνοι!!! Νὰ κάμῃς, λέγουσιν εἰς τὸν ὀρθόδοξον χριστιανὸν οἱ δαιμονόληπτοι οὗτοι μάγοι, νὰ κάμῃς κρυφολειτουργιές. Ὁ δὲ λεγόμενος ὀρθόδοξος χριστιανὸς περιφρονῶν τὴν νενομισμένην θείαν λειτουργίαν ζητεῖ κρυφολειτουργίαν! Νὰ φορέσῃς φυλακτήριον λέγουσιν εἰς ἄλλον· οὗτος δὲ πετῶν ἀπὸ τὰ στήθη του τὸν τίμιον Σταυρόν, τὸν φύλακα πάσης τῆς Οἰκουμένης, εἰσάγει μέσα εἰς τὰ μυρωμένα, τὰ ἡγιασμένα στήθη του τὰ βρωμόχαρτα, τὰ δαιμονόχαρτα! Ἐκδιώκει ἀπὸ τὰ εὐλογημένα στέρνα του τὸν Χριστόν, καὶ ἐνθρονίζει εἰς αὐτὰ αὐτὸν τὸν διάβολον. Τὸ δὲ φρικωδέστερον εἶναι, ὅτι αὐτὸ τὸ βρωμόχαρτον, τὸ κατάμεστον βλασφημιῶν, τὸ θέλει καὶ λειτουργημένον καὶ ἑπομένως τὸ εἰσάγει εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων καὶ τὸ τοποθετεῖ ἐπ᾽αὐτῆς τῆς ἁγίας Τραπέζης! Νὰ εὕρῃς κρανίον νεκροῦ καὶ νὰ τὸ εἰσαγάγῃς εἰς τὸν οἶκόν σου διὰ νὰ λυθῇς ἀπὸ τὸν δεῖνα δεσμὸν λέγουσιν εἰς ἄλλον. Ὁ δὲ ὀρθόδοξος χριστιανὸς ἀναστατώνει τὰ νεκροταφεῖα καὶ τοποθετεῖ νεκροκεφαλὰς ὑπὸ τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας του, νεκροκεφαλὰς ὑπὸ τὴν κλίνην του, νεκροκεφαλὰς ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, μὲ ἥσυχον τὴν συνείδησιν, ὅτι ἐξεπλήρωσε θρησκευτικὸν καθῆκον! Νὰ θέτῃς ὑπὸ τοὺς πόδας σου τὸν τίμιον Σταυρόν, ἵλεως γενοῦ ἡμῖν Κύριε! καὶ νὰ τὸν ποδοπατήσῃς! παραγγέλλουσιν οἱ μάγοι εἰς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος κλέπτας! Ὁ δὲ ὀρθόδοξος χριστιανὸς τολμᾷ καὶ τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο διότι φαντάζεται ὅτι διὰ τῆς διαβολικῆς ταύτης συνταγῆς θὰ δύναται νὰ κλέπτῃ ἀκινδύνως. Ἀλλὰ διατὶ ματαιοπονῶ; Μήπως εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπαριθμήσῃ τις ὅλα ὅσα μηχανεύεται καὶ ὑπαγορεύει τῷ χριστιανῷ ὁ διάβολος, ὅπως ἀπομακρύνῃ τοῦτον ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ; Ἀλλ᾽ ὅλα ταῦτα, χριστιανοί μου, εἶναι *λατρεία ψευδής*. Ἐπειδὴ δὲ ἡ *ψευδὴς λατρεία* τοῦ Θεοῦ εἶναι διαβολικὴ ἐπινόησις καὶ ἐφεύρεσις, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι ἁμαρτία μεγάλη, ἁμαρτία θανάσιμος καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι

καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀσυγχώρητος. Τὸν Θεὸν ὀφείλετε νὰ λατρεύητε οὐχὶ ὅπως σᾶς ὁδηγοῦν αὐτὰ τὰ ἀκάθαρτα ἀγγεῖα τοῦ Διαβόλου, οἱ μάγοι καὶ γόητες, ἀλλ' ὅπως ἐδίδαξεν ὑμᾶς ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω *ψευδὴς λατρεία* τοῦ Θεοῦ εἶναι πᾶσα λατρεία, ἡ ὁποία καίτοι ἀπονέμεται εἰς τὸν Θεόν, ἐν τούτοις ἀποβαίνει ἄκαρπος καὶ ἀνωφελής. Ἀλλὰ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ ἄκαρπος καὶ ἀνωφελὴς λατρεία ; Θὰ σᾶς τὸ εἴπω ἀμέσως. Ἡ ἀληθὴς λατρεία φέρει τὰ ἑξῆς τρία χαρακτηριστικά: Πρῶτον ἀπονέμει εἰς τὸν Θεὸν τὴν προσήκουσαν αὐτῷ δόξαν καὶ τιμήν· δεύτερον, ἐξυψοῖ τὴν διάνοιαν τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν Θεόν· τρίτον, καθαρίζει τὴν καρδίαν κανονίζουσα τὰς ὁρμὰς αὐτῆς καὶ χαλιναγωγοῦσα τὴν σάρκα. Ὅταν τὰ τρία ταῦτα συνυπάρχωσιν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ λατρεία εἶναι ἀληθὴς καὶ καρποφόρος. Ὅταν ὅμως ταῦτα, ἢ ὅλα, ἢ ἓν μόνον τούτων ἐλλείπει, τότε ἡ λατρεία εἶναι ψευδὴς καὶ ἑπομένως ἄκαρπος καὶ ἀνωφελής.

Ἀλλὰ ἂς ἀνατρέξωμεν εἰς παραδείγματα διὰ νὰ ἐννοήσητε ποία λέγεται καὶ εἶναι ἀνωφελὴς καὶ ἄκαρπος λατρεία. Τοιαύτη λατρεία ἦτον ἡ λατρεία πολλῶν Ἰουδαίων κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ προφήτου Ἱερεμίου. Οἱ Ἰουδαῖοι τῶν χρόνων ἐκείνων κατεπάτουν καὶ παρέβαινον τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ φανερά. Ἐν τούτοις ἐδείκνυον μέγα ἐνδιαφέρον, μέγαν ζῆλον διὰ τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξεσχίζοντο κραυγάζοντες «*Ναὸς τοῦ Θεοῦ, Ναὸς τοῦ Θεοῦ, Ναὸς τοῦ Θεοῦ ἐστι*». Ἀλλὰ τί λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ προφήτης Ἱερεμίας ; «Τί φωνάζετε λόγους ψευδεῖς ; Αὐτοὶ οἱ ψευδεῖς λόγοι » δὲν θὰ σᾶς ὠφελήσουν, διότι καὶ *φονεύετε*, καὶ *μοιχᾶσθε*, καὶ *κλέπτετε* » *καὶ ὀμνύετε ἐπ' ἀδίκῳ καὶ θυμιᾶτε τῇ Βάαλ*. Νομίζετε ὅτι ὁ οἶκός μου » εἶναι *σπήλαιον λῃστῶν ;* Νομίζετε, ὅτι μὲ τὰς φωνάς σας αὐτὰς θὰ σω- » θῆτε ; θὰ ἀπορρίψω ὑμᾶς ἀπὸ προσώπου μου, καθὼς ἀπέρριψα πᾶν » *τὸ σπέρμα Ἐφραΐμ*».

Ρίψωμεν τόρα ἓν βλέμμα καὶ εἰς τὰ ἡμέτερα. Δὲν συμβαίνει καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ ἴδιον ; Πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν ῥηγνύουσι τὰ ἱμάτιά των ὑπὲρ πίστεως, ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπὲρ τῶν Μυστηρίων καὶ ὑπὲρ παντὸς ἱεροῦ καὶ ἁγίου. Καὶ ὅμως οἱ τοιοῦτοι καὶ φονεύουσι, καὶ μοιχεύουσι καὶ ἐν πορνείοις διανυκτερεύουσι, καὶ κλέπτουσι, καὶ ψευδορκοῦσι καὶ θυμιῶσι τῇ Βάαλ τοῦ ἰδίου συμφέροντος καὶ τῶν παθῶν καὶ κακιῶν αὐτῶν. «Ναὸς τοῦ Θεοῦ, Ναὸς τοῦ Θεοῦ, Ναὸς τοῦ Θεοῦ ἐστι» κραυγάζουσι καὶ οὗτοι. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ναὸς τοῦ Θεοῦ μένει κενὸς κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, αὐτοὶ δὲ κυλίονται ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ ἄλλοις ἀκατονομάστοις καταγωγίοις χαρτοπαικτοῦντες, μεθύοντες, ἀκολασταίνοντες καὶ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἀσχημονοῦντες !. «Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι» φωνάζουσιν ἄλλοι. Καὶ ἐν τούτοις ὁσάκις ἀνοίγουσι τὸ στόμα των οἱ τοιοῦτοι τὸ ἀνοίγουσι διὰ νὰ βλασφημῶσι τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Παναγίαν ἐνώπιον ὁμοθρήσκων καὶ ἀλλοθρήσκων, καὶ πιστῶν καὶ ἀπίστων, καὶ ἐν ὁδῷ καὶ ἐν πλατείαις, καὶ ἐν ξηρᾷ καὶ ἐν θαλάσσῃ καὶ πανταχοῦ καὶ πάντοτε ! «Μυστήριον, Μυστήριον, Μυστήριον εἶναι» ἀναφωνοῦσιν ἄλλοι. Καὶ ἐν τούτοις ἐννοοῦσι καὶ ἀγωνίζονται οἱ τοιοῦτοι νὰ τελῶσι τὰ ἄχραν-

τα Μυστήρια μὲ διαβολικὴν πομπήν, μὲ Σατανικὰς πράξεις. Πρόκειται νὰ βαπτίσωσι τὸ τέκνον των; Ἐννοοῦσι νὰ τελεσθῇ τὸ ἅγιον Βάπτισμα οὐχὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις εἶναι ὁ τόπος, ἐν ᾧ πρέπει νὰ τελῶνται τὰ μυστήρια, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξεδίωξεν ἡμᾶς ἡ τυραννία, ἀλλὰ ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ, ὅστις γέμει κρεάτων ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀδικίας, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ ἀπαίσιοι κρωγμοὶ τῶν κραιπαλούντων καὶ οἱ σατανικοὶ γέλωτες καὶ ἅπας ὁ δαιμονιώδης θόρυβος τῶν παρισταμένων καταπνίγουσι τὴν φωνὴν τοῦ ὑπουργοῦντος τὸ μυστήριον ἱερέως! Ἐννοοῦσι καὶ ἀπαιτοῦσιν, ὅπως τὴν φοβερὰν εὐθύνην τοῦ ἀναδόχου ἀναδεχθῇ, οὐχὶ ὅπως ἐντέλλεται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία *εἷς καὶ μόνος ἀνάδοχος*, καὶ οὗτος ὀρθόδοξος, ἐνήλικος, καὶ ἐγνωσμένης εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς χριστιανός, ἀλλὰ συμμορία ὁλόκληρος κλεπτῶν καὶ ἀναγώγων ἀνθρώπων!. Πρόκειται νὰ τελέσωσι γάμον; Καὶ ἐνταῦθα ἐννοοῦσι καὶ ἀπαιτοῦσι νὰ ἀπαγάγωσι πρῶτον τὴν νύμφην, νὰ ἐκπορνεύσωσιν αὐτὴν καὶ εἶτα νὰ κύψωσιν ὑπὸ τὸ μυστήριον ἀκάθαρτοι καὶ ἐκπεπορνευμένοι, ὅ τε νυμφίος καὶ ἡ νύμφη! Πρόκειται νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας; Καὶ ἐνταῦθα ἐννοοῦσι καὶ ἀπαιτοῦσιν οὐχὶ νὰ μετανοήσωσι πρότερον καὶ ἐν κατανύξει καὶ μετὰ συντριβῆς καρδίας νὰ ἐξαγορευθῶσι τὰ ἴδια ἁμαρτήματα; ἀλλὰ τί; ζητοῦσι τὴν τελευταίαν στιγμὴν μίαν εὐχὴν παρὰ τοῦ ἱερέως, μεθ᾿ ὃ τρέχουσι πρὸς ἐκπόρθησιν τῆς Ὡραίας Πύλης καὶ ὠθοῦντες καὶ ὠθούμενοι καὶ ἐσθ᾿ ὅτε καὶ διαπληκτιζόμενοι μεταλαμβάνουσι τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Σωτῆρος! Ἀλλὰ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου, ἐὰν φαντάζησθε, ὅτι διὰ τῆς συμπεριφορᾶς ὑμῶν ταύτης προσφέρετε λατρείαν εἰς τὸν Θεόν. Ἡ λατρεία ὑμῶν αὕτη ὄχι μόνον εἶναι *ψευδὴς λατρεία*, ὄχι μόνον εἶναι *ἄκαρπος καὶ ἀνωφελής*, ἀλλὰ καὶ βεβηλοῖ καὶ καταισχύνει τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπισωρεύει ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ὑμῶν *ἄνθρακας πυρὸς ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς*.

Τοιαύτη ψευδὴς καὶ ἀνωφελὴς καὶ ἄκαρπος λατρεία ἦτον ἡ λατρεία τῶν Φαρισαίων. Οὗτοι περιώριζον τὸν Νόμον εἰς ἐξωτερικάς τινας πράξεις· ἤτοι ἐνήστευον νηστείας περισσοτέρας τῶν κεκανονισμένων, ἔλουον τὸ σῶμά των πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀπεδεκάτιζον καὶ αὐτὸ τὸ κύμινον καὶ τὸ ἄνηθον, προσηύχοντο προσευχὰς μακρὰς εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς ὁδοὺς πρὸς τὸ θεαθῆναι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Εἰς αὐτὰ καὶ μόνα συνίστατο ὅλη ἡ θρησκεία των.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς τί ἐκσφενδονίζει κατὰ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν; « *Οὐαὶ* ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισσαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κατεσθίετε τὰς » οἰκίας τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν, ὅτι ἐστὲ πλήρεις ἁρπαγῆς καὶ ἀδι» κίας, καὶ περιορίζεσθε εἰς τὴν τήρησιν ἀνωφελῶν τύπων λατρείας». Μετὰ τὸ *οὐαὶ* δὲ τῶν Φαρισσαίων ἀποτείνει καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸν λόγον ὁ Σωτὴρ λέγων· «Ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν τῆς τῶν Γραμ» ματέων καὶ Φαρισσαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐ» ρανῶν».

Καὶ ὅμως ἡμεῖς μεθ᾿ ὅλα ταῦτα ζῶμεν καὶ πολιτευόμεθα, ὡσὰν οὐδέποτε νὰ ἠκούσαμεν τοὺς λόγους τούτους τοῦ Κυρίου. Ὁ Φαρισσαϊσμὸς ὑπάρχει καὶ σήμερον μεταξὺ τῶν χριστιανῶν. Πολλοὶ χριστιανοὶ καὶ σήμερον νηστεύουσι, φοιτῶσιν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ σέβονται τὰς

ἑορτάς, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως καταπατοῦσι τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ. Κλέπτουσιν, ἀδικοῦσι, ψευδορκοῦσι, κακολογοῦσι καὶ συκοφαντοῦσι τὸν πλησίον, ῥυπαίνουσι καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν μὲ τὰς σαρκικὰς ἁμαρτίας. Ἀλλ' ἡ λατρεία τῶν τοιούτων χριστιανῶν εἶναι *λατρεία ψευδής*, λατρεία ἀνωφελὴς καὶ ἄκαρπος, εἶναι λατρεία ἀξία τοῦ κεραυνοβόλου ἐκείνου οὐαὶ τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῶν Φαρισσαίων. Ὁ Χριστὸς εἶπε· «*καὶ ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι*». Καὶ τὰς νηστείας σου, χριστιανέ μου ὀφείλεις νὰ φυλάττῃς εὐλαβῶς, καὶ τὰς προσευχάς σου νὰ προσεύχησαι τακτικῶς, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σου μετὰ φόβου Θεοῦ κατὰ Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν νὰ συχνάζῃς, ἀλλὰ συγχρόνως ὀφείλεις νὰ ἀπέχῃς καὶ ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας. Ὀφείλεις νὰ μὴ δολιεύησαι, οὐδὲ νὰ ἀδικῇς οὐδένα, νὰ μὴ καταλαλῇς καὶ διασύρῃς τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀδελφοῦ σου, νὰ μὴ ψευδορκῇς, νὰ μὴ κλέπτῃς, νὰ μὴ μολύνῃς τὸ σῶμά σου μὲ τὰς ἁμαρτίας τῆς πορνείας καὶ μοιχείας. Ἐὰν δὲν ἀπέχῃς ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ὅσον θέλεις νήστευε καὶ προσεύχου, ὅσον θέλεις φώναζε καὶ σὺ ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι «ὁ Ναὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ναὸς τοῦ Θεοῦ ἐστιν», οὐδὲν ὠφελεῖσαι, διότι ἐὰν δὲν ἐκπληρώσῃς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ μέχρι καὶ τοῦ ἰῶτα καὶ τῆς κεραίας, ὁ Ναὸς τοῦ Θεοῦ δὲν δύναται νὰ σὲ σώσῃ.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ δώσω τέλος εἰς τὴν παροῦσαν ὁμιλίαν πρέπει νὰ σᾶς εἴπω δύο λέξεις ἀκόμη καὶ περὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀκάθαρτα λείψανα τῆς εἰδωλολατρείας, τὰ ὁποῖα προσεκολλήθησαν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, ὅπως τὰ παράσιτα φυτὰ τὰ προσκολλώμενα εἰς τὸν κορμὸν μεγάλου δένδρου. Ὑπάρχουσι δηλονότι χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ θρησκευτικοὺς δῆθεν λόγους ὁρμώμενοι δίδουσι σημασίαν εἰς παιδαριώδεις δεισιδαιμονίας. Πῶς, χριστιανοί μου, δίδετε πίστιν εἰς τὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι, εἰμὴ ἀναπαραστάσεις τῶν ἀσχολιῶν προηγουμένων ἡμερῶν; Ἀπονέμετε ἰατρικὴν δύναμιν εἰς τὸ τάδε ἢ δεῖνα χόρτον, ἐὰν συλλεγῇ τὴν δεῖνα ἑορτὴν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου ἢ ἄλλην ὡρισμένην ὥραν! Φοβεῖσθε ὡς ἀποφράδα τὴν δεῖνα ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἢ τὴν δεῖνα ἡμερομηνίαν τοῦ μηνὸς, ἢ τὴν συνάντησιν τοῦ τάδε ἀνθρώπου, ἢ τὴν φωνὴν πτηνοῦ τινός, ἢ τὰς ὑλακὰς τῶν κυνῶν! Φαντάζεσθε ὅτι ἀναγινώσκετε τὰ μυστήρια τοῦ μέλλοντος ἐπάνω εἰς τὰς γραμμὰς τῆς χειρός, ἢ ἐπάνω εἰς τὰ παιγνιόχαρτα, ὡσὰν ἡ φύσις, ὅταν ἐχάραττε τὰς γραμμὰς τῆς χειρός, ἢ ὁ τεχνίτης ἐζωγράφιζεν ἐκεῖνα τὰ παιγνιόχαρτα, ἐνέβαλλεν εἰς αὐτὰ προφητικὴν δύναμιν!

Χριστιανοί μου ἀγαπητοί, ἀφήσατε πλέον αὐτὰς τὰς δεισιδαιμονίας, ἀπαρνηθῆτε πλέον τὴν ψευδῆ λατρείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ μάθετε νὰ λατρεύητε τὸν Θεὸν μὲ λατρείαν ἀληθινήν, μὲ τὴν λατρείαν ἐκείνην, ἥτις ἁγιάζει καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα καὶ ἀναδεικνύει ἡμᾶς υἱοὺς καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γένοιτο.